

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 320/2019-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku o ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti MsHK Žilina a. s., Športová 5, Žilina, IČO 36387193, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Chlapík, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 133/2002, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti MsHK Žilina a. s. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 133/2002 p o r u š e n é b o l i .

2. Obchodnej spoločnosti MsHK Žilina a. s. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je jej Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý nahradiť obchodnej spoločnosti MsHK Žilina a. s. trovy konania v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov) na účet jej právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie JUDr. Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti MsHK Žilina a. s., Športová 5, Žilina, IČO 36387193 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Chlapík, ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 133/2002 (ďalej len „napadnuté konanie“) a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 24/2016 z 11. marca 2016 (ďalej len „uznesenie z 11. marca 2016“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v napadnutom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení

žalovanej 2, proti ktorej sa žalobca ([REDACTED] – stavitel' živnostník) domáhal zaplattenia sumy 349 712 Sk s príslušenstvom z titulu nezaplattených faktúr za vykonané stavebné práce.

3. Svojím rozsudkom č. k. 9 C 133/2002-93 z 18. mája 2006 (ďalej len „rozsudok z 18. mája 2006“) okresný súd s'ťažovateľku zaviazal k zaplatteniu sumy 349 712 Sk s príslušenstvom a k náhrade trov konania. O odvolaní s'ťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6 Co 533/2006-117 z 15. mája 2007 (ďalej len „uznesenie z 15. mája 2007“) tak, že zrušil rozsudok okresného súdu z 18. mája 2006 a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Okresný súd vo veci následne rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 133/2002-150 z 11. marca 2008 (ďalej len „rozsudok z 11. marca 2008“) tak, že s'ťažovateľku opätovne zaviazal k zaplatteniu sumy 349 712 Sk s príslušenstvom a k náhrade trov konania. Krajský súd uznesením č. k. 6 Co 31/2009-183 z 30. októbra 2009 (ďalej len „uznesenie z 30. októbra 2009“) na odvolanie s'ťažovateľky zrušil rozsudok okresného súdu z 11. marca 2008 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. V poradí tretím rozsudkom okresného súdu č. k. 9 C 133/2002-315 z 24. septembra 2015 (ďalej len „rozsudok z 24. septembra 2015“) bola s'ťažovateľka zviazaná k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 11 608 € s príslušenstvom, zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia a zaplatiť náhradu trov štátu.

6. Odvolanie s'ťažovateľky proti rozsudku okresného súdu z 24. septembra 2015 bolo uznesením krajského súdu z 11. marca 2016 odmietnuté v súlade s § 218 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) s odôvodnením, že „v súdnom spise sa nenachádzalo splnomocnenie pre právneho zástupcu žalovaného a takéto splnomocnenie nebolo v stanovenej lehote do spisu doložené.“.

7. Na dovolanie s'ťažovateľky bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 68/2017 z 28. septembra 2017 (ďalej len

„uznesenie z 28. septembra 2017“) uznesenie krajského súdu z 11. marca 2016 zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

8. V priebehu dovolacieho konania vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 7 Cdo 68/2017 podal žalobca na podklade rozsudku okresného súdu z 24. septembra 2015 ako exekučného titulu návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Júliusa Rosinu. Sťažovateľka sa v predmetnom exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 20 Er 769/2016 domáhala odkladu exekúcie na podklade exekučného titulu z dôvodu podaného dovolania. Rozhodnutie Okresného súdu Žilina, ktorým bol povolený odklad výkonu exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, bolo Krajským súdom v Žiline uznesením sp. zn. 5 Co 39/2016 z 31. januára 2017 zrušené.

9. Súdny exekútor JUDr. Július Rosina následne vydal 28. marca 2017 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu povinného, na podklade čoho bola z účtu sťažovateľky ako povinnej odpísaná suma 68 109,72 €.

10. Sťažovateľka ďalej uvádza, že najvyšší súd o dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu rozhodol v čase, keď už bol výkon exekúcie na ujmu sťažovateľky zrealizovaný. Krajský súd po vrátení veci na nové rozhodnutie vo veci nekoná a dosiaľ nerozhodol.

11. Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľka odôvodňuje tým, že *„od začatia konania na Okresnom súde Bratislava I. v r. 2002, doteraz s odstupom času 16 rokov nie je vec právoplatne rozhodnutá a ukončená... konajúci súd prvej inštancie v priebehu konania, v rozpore s pokynmi odvolacieho súdu už dvakrát rozhodol vo veci arbitrárne, v neprospech sťažovateľa, ktoré rozhodnutia odvolací súd zrušil.“*

12. Sťažovateľka ďalej zdôrazňuje, že okresný súd vydal v poradí prvý rozsudok po 4 rokoch a po vrátení veci krajským súdom vo veci opätovne rozhodol s odstupom ďalších 5 rokov. K vzniku zbytočných prietáhov v napadnutom konaní došlo „*povrchnosťou, nesústredenosťou a nečinnosťou súdu prvej inštancie.*“.

13. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 11. marca 2016. Sťažovateľka súčasne požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 30 000 € a náhradu trov konania v sume 346,26 €.

14. Sťažovateľka s prihliadnutím na čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ústavnému súdu nenavrhuje, aby „*povinnosť konať bola uložená rozhodnutím Ústavného súdu SR.*“.

15. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje existenciou traumy z pocitu právnej neistoty v napadnutom konaní, ktoré trvá viac ako 16 rokov.

II.

Procesný postup ústavného súdu, chronológia úkonov okresného súdu v napadnutom konaní, vyjadrenie okresného súdu k ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľky

16. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 320/2019-23 z 20. augusta 2019 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

16.1 Keďže vec bola podľa v tom čase platného Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 25. apríla 2019 do 31. decembra 2019 prijatá na ďalšie konanie v zložení senátu Jana Baricová (predsedníčka senátu) a Miroslav Duriš a Mojmir Mamojka (členovia senátu), bolo potrebné ju v tomto zložení senátu i dokončiť, a to podľa v súčasnosti platného čl. X bodu 7 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 25. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1, podľa ktorého veci, na ktorých prerokovanie boli v období od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019 príslušné prvý senát ústavného súdu alebo druhý senát ústavného súdu v zložení platnom v období od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019 a v ktorých bolo v tomto období vydané rozhodnutie o prijatí návrhu na ďalšie konanie, prerokujú tieto senáty v pôvodnom zložení (platnom v období od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019).

17. Po prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie k relevantnej časti ústavnej sťažnosti a oznámenie, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu podaním sp. zn. I SprV 269/2019 zo 4. októbra 2019 ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o ústavnej sťažnosti.

18. V kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti predseda okresného súdu poukazuje na skutočnosť, že spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie sa v obdobiach od „18.08.2006 do 19.10.2006, od 04.12.2006 do 21.05.2007, od 28.01.2009 do 16.11.2009, od 18.01.2016 do 17.03.2016 a od 17.01.2018 po súčasnosť“ nachádzal na krajskom súde a od 9. septembra 2016 do 9. marca 2017 na najvyššom súde. Celková doba, počas ktorej sa spis nenachádzal na okresnom súde, tak predstavuje obdobie štyroch rokov. Predĺženie napadnutého konania tak podľa predsedu okresného súdu spôsobili aj strany sporu tým, že uplatňovali svoje procesné práva.

19. K tvrdeniu sťažovateľky, podľa ktorého okresný súd prvý rozsudok vydal až po štyroch rokoch, predseda okresného súdu konštatuje, že vo veci nebolo konané vždy bezodkladne. Okresný súd „rozhodoval o rozšírení strán sporu na strane žalovaných, doručoval vyjadrenia žalovaných, pričom uznesenie zo dňa 13.10.2004,

č. k. 9 C 133/2002-31, ktoré spolu so žalobou doručoval novým žalovaným (sťažovateľke dňa 27.01.2005) sa sťažovateľka k žalobe vyjadrila až dňa 05.08.2005. Prvé pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 14.02.2006 súd odročil na deň 21.03.2006 za účelom výsluchu svedkov navrhnutých žalobcom, ale aj samotnou sťažovateľkou. Dňa 21.03.2006 sa konalo pojednávanie, na ktorom svedok navrhnutý sťažovateľkou nebol prítomný z dôvodu choroby. Za účelom doplnenia dokazovania svedkom navrhnutým sťažovateľkou súd pojednávanie odročil a nariadil nový termín pojednávania na 18.05.2006, na ktorom tunajší súd po prejednaní veci rozhodol prvým rozsudkom. “.

20. Predseda okresného súdu sa nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľky o tom, že po vrátení veci krajským súdom okresný súd opätovne rozhodol až s odstupom piatich rokov. Po vrátení spisu okresnému súdu 21. mája 2007 totiž okresný súd rozhodol v poradí druhým rozsudkom 11. marca 2008, teda po necelom roku.

21. S prihliadnutím na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní predseda okresného súdu konštatuje, že okresný súd nekonal plynulo v období od 11. augusta 2010 do 2. mája 2014, avšak s výnimkou uvedeného obdobia okresný súd koná riadne a bez zbytočných prietáhov.

22. Na podklade uvedených skutočností predseda okresného súdu konštatuje neopodstatnenosť podanej ústavnej sťažnosti, keďže v napadnutom konaní sa nevyskytlo „žiadne podstatné obdobie nečinnosti“.

23. Pre prípad, ak ústavný súd dospeje k názoru o existencii zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, predseda okresného súdu navrhuje, aby ústavný súd zvažil dôvodnosť a primeranosť finančného zadost'učinenia a sťažovateľke nepriznal primerané finančné zadost'učinenie v plnej sume.

24. Ústavný súd vyzval 14. októbra 2019 sťažovateľku, aby zaujala stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprV 269/2019 zo 4. októbra 2019.

25. Sťažovateľka prostredníctvom právnej zástupkyne v stanovisku doručenom ústavnému súdu 25. októbra 2019 oponuje názoru predsedu okresného súdu obsiahnutému v bode 18 tohto nálezu a v súvislosti s odvolacími konaniami v predmetnej veci zdôrazňuje, že išlo o uplatňovanie procesných práv sťažovateľky podať odvolanie „*proti nezákonnému rozsudku*“. Poukazuje ďalej na skutočnosť, že v poradí druhým rozsudkom okresný súd absolútne nerešpektoval pokyny zrušujúceho uznesenia krajského súdu (bod 3 tohto nálezu).

26. V stanovisku sťažovateľka ďalej konštatuje, že „*Odvolací súd uznesením zo dňa 30.10.2009 zrušil aj tento druhý rozsudok pre nerešpektovanie pokynov odvolacieho súdu. Po uplynutí 6-tich rokov od zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vydal okresný súd v poradí už tretí rozsudok dňa 24.9.2015. Aj proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, nakoľko šlo o opätovné vady rozsudku ako v predchádzajúcich rozhodnutiach. Odvolací Krajský súd odvolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu, že v súdnom spise predloženom súdom prvej inštancie odvolaciemu konaniu sa nenachádzalo splnomocnenie pre právneho zástupcu sťažovateľa. Dovolací Najvyšší súd uznesením zo dňa 28.9.2017 rozhodnutie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania zrušil ... a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Vo veci doteraz nebolo rozhodnuté, pričom možno očakávať, že vzhľadom na opätovné vady prvostupňového rozsudku opakujúce sa tretíkrát, odvolací súd zruší alebo zmení tento rozsudok.*“.

27. Podľa sťažovateľky vec nie je ani po 17 rokoch právoplatne skončená a takýto stav je spôsobený postupom okresného súdu, ktorý vydáva meritórne rozhodnutia v rozpore s pokynmi odvolacieho súdu. Sťažovateľka opakovane uvádza skutočnosti, na podklade ktorých sa v exekučnom konaní proti nej ako povinnej vymohla na podklade exekučného titulu vydaného v napadnutom konaní suma 68 109,22 €, z dôvodu čoho nie je schopná plniť si svoje záväzky. S prihliadnutím na tieto skutočnosti považuje sťažovateľka ústavnú sťažnosť za opodstatnenú vrátane sumy primeraného finančného zadostučinenia.

28. Sťažovateľka súčasne oznámila, že súhlasí s upustením od súdneho pojednávania.

29. Na podklade oznámenia predsedu okresného súdu (bod 17 tohto nálezu) a sťažovateľky (bod 28 tohto nálezu) ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) so súhlasom účastníkov konania upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže dospel k záveru, že od prípadného pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

30. Zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vedené okresným súdom, ktorý si ústavný súd zapožičal, bol zistený tento prehľad procesných úkonov:

- Dňa 15. augusta 2002 bola okresnému súdu podaná žaloba žalobcu proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný 1“) o zaplatenie sumy 349 712 Sk s príslušenstvom s návrhom na vydanie platobného rozkazu podľa § 172 a nasl. OSP z titulu nezaplatených faktúr za dodané práce.

- Žalobca podal 16. septembra 2002 návrh na rozšírenie žalobného petitu o žalovanú 2 (sťažovateľku) a žalovaného 3 ([REDACTED]).

- Dňa 13. októbra 2004 okresný súd vyzval žalovaného 1 na vyjadrenie sa k právnej subjektivite žalovaného 3; uznesením č. k. 9 C 133/2002-31 okresný súd zároveň pripustil, aby do konania na strane žalovaných pristúpili sťažovateľka ako žalovaná 2 a žalovaný 3.

- Žalovaný 1 na výzvu okresného súdu k právnej subjektivite žalovaného 3 reagoval podaním doručeným okresnému súdu 9. decembra 2004.

- K žalobe sa vyjadrili žalovaný 1 podaním doručeným okresnému súdu 3. marca 2005 a sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 5. augusta 2005.

- Dňa 16. septembra 2005 okresný súd nariadil termín pojednávania na 14. február 2006; zároveň boli vyjadrenia žalovaného 1 a sťažovateľky doručované na zaujatie stanoviska žalobcovi.

- Dňa 14. februára 2006 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 21. marec 2006 na výsluch svedkov.

- Pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 21. marca 2006, bolo odročené na 18. máj 2006 na opätovné predvolanie svedka, ktorého účasť na pojednávaní nariadenom na 21. marec 2006 sa nepodarilo zabezpečiť.

- Dňa 10. mája 2006 žalovaný 1 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 18. máj 2006.

- Dňa 18. mája 2006 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu proti žalovanému 1 zamietol, žalovanej 2 (s'ťažovateľke) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 349 712 Sk a trovy konania a konanie proti žalovanému 3 zastavil (rozsudok okresného súdu z 18. mája 2006).

- Proti rozsudku okresného súdu z 18. mája 2006 podala s'ťažovateľka 24. júla 2006 odvolanie; spis bol na rozhodnutie o odvolaní predložený krajskému súdu 16. augusta 2006.

- Dňa 13. októbra 2006 krajský súd vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia z dôvodu, že v záhlaví rozsudku okresného súdu z 18. mája 2006 nebolo uvedené právne zastupovanie s'ťažovateľky.

- Dňa 24. októbra 2006 okresný súd podľa pokynov krajského súdu uznesením č. k. 9 C 133/2002-109 opravil záhlavie rozsudku okresného súdu z 18. mája 2006 (ďalej len „opravné uznesenie z 24. októbra 2006“). Opravné uznesenie z 24. októbra 2006 bolo následne doručované stranám sporu.

- Dňa 4. decembra 2006 bol spis predložený opätovne krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

- Uznesením krajského súdu z 15. mája 2007 bol rozsudok okresného súdu z 18. mája 2006 v spojení s opravným uznesením okresného súdu z 24. októbra 2006 v napadnutej časti, ktorou bola s'ťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť sumu 349 712 Sk a nahradiť trovy konania, zrušený a vec v rozsahu zrušenia vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

- Spis bol okresnému súdu vrátený 21. mája 2007 a okresný súd následne 28. mája 2007 doručoval uznesenie krajského súdu z 15. mája 2007.

- Dňa 1. augusta 2007 bol nariadený termín pojednávania na 13. november 2007.

- Dňa 13. novembra 2007 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na výsluch svedkov.

- Žalobca predložil okresnému súdu návrhy na výsluch svedkov 27. novembra 2007.

- Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 11. marca 2008, bol vyhlásený rozsudok, ktorým bola s'ťažovateľka zaviazaná povinnosťou zaplatiť sumu 349 712 Sk s príslušenstvom a trovy konania.

- Dňa 9. mája 2008 podala sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu z 11. marca 2008 odvolanie.

- Dňa 17. júla 2008 okresný súd zaslal žalobcovi na vyjadrenie odvolanie sťažovateľky; zároveň bola sťažovateľka vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

- Žalobca stanovisko k odvolaniu sťažovateľky doručil okresnému súdu 7. augusta 2008.

- Sťažovateľka okresnému súdu 8. augusta 2008 oznámila, že trvá na nariadení pojednávania.

- Okresný súd doručoval 20. januára 2009 vyjadrenie žalobcu k odvolaniu sťažovateľky na vedomie sťažovateľke.

- Spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 28. januára 2009.

- Krajský súd uznesením z 30. októbra 2009 rozsudok okresného súdu z 11. marca 2008 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

- Spis bol vrátený okresnému súdu 16. novembra 2009 a okresný súd následne doručoval uznesenie krajského súdu z 30. októbra 2009 stranám sporu.

- Dňa 11. augusta 2010 okresný súd vyzval na vyjadrenie Mestský úrad v Žiline, ktorý reagoval stanoviskom doručeným okresnému súdu 23. augusta 2010.

- Dňa 2. mája 2014 bolo na 14. október 2014 nariadené pojednávanie.

- Dňa 8. októbra 2014 právny zástupca sťažovateľky požiadal o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávaní, v dôsledku čoho bolo pojednávanie nariadené na 14. október 2014 odročené bez meritórneho prejednávania veci na 22. január 2015.

- Dňa 22. januára 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 26. marec 2015 na doplnenie dokazovania.

- Sťažovateľka doručila okresnému súdu 18. marca 2015 stanovisko k listinným dôkazom žalobcu, ktoré boli okresnému súdu predložené 17. februára 2015.

- Dňa 26. marca 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. máj 2015 na účely výsluchu svedka.

- Dňa 28. mája 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 25. jún 2015 na účely doplnenia dokazovania obsahom listinných dôkazov.

- Okresný súd uznesením č. k. 9 C 133/2002-297 z 1. júna 2015 priznal svedkovi svedočné; sťažovateľka bola zároveň okresným súdom vyzvaná na predloženie kompletnej mimoriadnej účtovnej závierky.

- Dňa 25. júna 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 3. september 2015 na predloženie kompletnej mimoriadnej účtovnej závierky, ktorá nebola na výzvu okresného súdu predložená.

- Sťažovateľka okresnému súdu 3. augusta 2015 oznámila, že požadované účtovné doklady sa v jej evidencii nenachádzajú.

- Dňa 3. septembra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo dokazovanie vyhlásené za skončené; pojednávanie bolo zároveň odročené na vyhlásenie rozsudku na 24. september 2015.

- Dňa 24. septembra 2015 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 11 608 € so 17,6 % úrokom z omeškania a trovy konania v sume 580,39 € a zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 4 306,34 € a náhradu trov štátu v sume 59,93 €.

- Dňa 16. októbra 2015 sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu z 24. septembra 2015 odvolanie.

- Dňa 27. októbra 2015 bola sťažovateľka vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie; zároveň bolo žalobcovi doručované na zaujatie stanoviska odvolanie sťažovateľky.

- Dňa 18. januára 2016 bol krajskému súdu predložený spis na rozhodnutie o odvolaní.

- Uznesením krajského súdu z 11. marca 2016 bolo odvolanie sťažovateľky odmietnuté; spis bol okresnému súdu vrátený 17. marca 2016.

- Dňa 6. apríla 2016 podala sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu z 11. marca 2016 dovolanie.

- Dňa 22. apríla 2016 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie a zároveň doručoval dovolanie na vyjadrenie žalobcovi. Súdny poplatok za podané dovolanie sťažovateľka zaplatila 12. mája 2016.

- Sťažovateľka požiadala okresný súd 20. mája 2016 o doručovanie rozsudku okresného súdu z 24. septembra 2015 z dôvodu názoru krajského súdu prezentovaného

v jeho uznesení z 11. marca 2016 o tom, že rozsudok okresného súdu z 24. septembra 2015 mal byť doručovaný sťažovateľke, a nie Advokátskej kancelárii JUDr. Chlapík s. r. o.

- Dňa 25. mája 2016 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalobcu k dovolaniu sťažovateľky.

- Dňa 4. júla 2016 bolo vyjadrenie žalobcu k dovolaniu sťažovateľky doručované na zaujatie stanoviska sťažovateľke; sťažovateľka bola zároveň vyzvaná na predloženie plnej moci na zastupovanie v dovolacom konaní. Okresný súd zároveň sťažovateľke oznámil, že rozsudok z 30. septembra 2015 nebude sťažovateľke opätovne doručovať.

- Okresný súd Žilina požiadal 22. júla 2016 v exekučnej veci vedenej tamojším súdom pod sp. zn. 20 Er 769/2016 okresný súd o predloženie spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie. Na urgenciu v tejto veci, ktorá bola Okresným súdom Žilina zaslaná 17. augusta 2016, okresný súd odpovedal odmietnutím predloženia predmetného spisu z dôvodu podaného dovolania.

- Dňa 25. júla 2016 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky.

- Dňa 23. augusta 2016 bola Okresným súdom Žilina doručená žiadosť o predloženie fotokópií predmetného spisu, na ktorú okresný súd reagoval podaním z 24. augusta 2016.

- Dňa 9. septembra 2016 bol spis predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

- Dňa 23. februára 2017 bol spis vrátený okresnému súdu z dôvodu procesného pochybenia spočívajúceho v nezaložení originálu plnej moci na zastupovanie sťažovateľky ako dovolateľky v dovolacom konaní.

- Okresný súd vyzval 21. marca 2017 právneho zástupcu sťažovateľky na doručenie originálu plnej moci. Originál plnej moci bol doručený okresnému súdu 6. apríla 2017.

- Dňa 21. apríla 2017 okresný súd opätovne predložil spis na rozhodnutie o dovolaní najvyššiemu súdu.

- Uznesením najvyššieho súdu z 28. septembra 2017 bolo zrušené uznesenie krajského súdu z 11. marca 2016 a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Spis bol 17. januára 2018 predložený na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu, ktorý vo veci dosiaľ nerozhodol.

III.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

31. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

32. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

33. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

34. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

35. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

IV.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

36. Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

37. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

38. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

39. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 CSP. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravídla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

40. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú

- právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje,
- správanie subjektu (strany sporu) a
- postup samotného súdu.

41. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

42. Ešte pred samotným vyhodnotením jednotlivých kritérií relevantných pre posúdenie veci ústavným súdom, ako aj jeho záver o (ne)existencii zbytočných priet'ahov ústavný súd považoval za nevyhnutné ustáliť v súvislosti s účasťou sťažovateľky v napadnutom konaní (žalovaná 2) obdobie podliehajúce posúdeniu namietanej protiústavnosti konania okresného súdu.

43. Sťažovateľka sa stala subjektom (žalovaná 2) v napadnutom konaní vedenom okresným súdom na podklade uznesenia okresného súdu č. k. 9 C 133/2002-31 z 13. októbra 2004, ktorým okresný súd vyjadril súhlas s pristúpením sťažovateľky do napadnutého konania na strane žalovaných. Uvedeným spôsobom tak 13. októbra 2004 na podklade rozhodnutia okresného súdu v súlade s § 92 ods. 1 OSP došlo k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ktorý vo vzťahu k sťažovateľke determinuje aj začiatok obdobia relevantného pre posúdenie ústavnosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že pre posúdenie argumentácie sťažovateľky v kontexte ňou namietaného porušenia práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní je relevantným obdobím obdobie od októbra 2004, keď sa sťažovateľka stala stranou v napadnutom konaní v procesnom postavení žalovanej 2.

IV.A Právna a faktická zložitosť veci

44. Predmetom napadnutého konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie vo veci žaloby o zaplatenie stanovenej sumy z titulu neuhradených faktúr za vykonané práce. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov a k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec žaloby o zaplatenie stanovenej sumy ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú (m. m. IV. ÚS 335/2012, IV. ÚS 317/2014). Obsah súdneho spisu sp. zn. 9 C 133/2002 nepotvrďuje ani faktickú zložitosť predmetnej veci. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania.

IV.B Správanie subjektu (strany sporu)

45. Pri preskúmvaní kritéria správania sťažovateľky ako subjektu napadnutého konania v procesnom postavení žalovanej 2 ústavný súd konštatuje, že prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní odôvodňuje záver, že k predĺženiu napadnutého konania prispela čiastočne aj sťažovateľka svojím správaním.

46. S poukazom na skutočnosti uvádzané predsedom okresného súdu (k tomu pozri bod 19 tohto nálezu) ústavný súd konštatuje, že k predĺženiu napadnutého konania samotnou sťažovateľkou došlo v súvislosti s výzvou okresného súdu na predloženie stanoviska k žalobe žalobcu, na ktorú sťažovateľka reagovala s odstupom viac ako 6 mesiacov od jej doručenia, ako aj v súvislosti s odročením pojednávania nariadeného na 14. október 2014 z dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľky, na ktorého osobnej účasti trvala samotná sťažovateľka.

47. Na už uvedené skutočnosti preto ústavný súd prihliadal pri rozhodovaní o sume priznaného primeraného finančného zadost'účinenia.

48. Už len pre úplnosť k argumentácii predsedu okresného súdu, podľa ktorej nesie sťažovateľka zodpovednosť za predĺženie napadnutého konania aj v súvislosti s ňou uplatňovanými procesnými právami (podanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov), ústavný súd zdôrazňuje, že podanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov je právom každej zo strán a uplatnenie tohto práva nemôže byť na ujmu samotnej strany sporu, ktorá uvedené právo realizuje, a už vôbec nemôže ospravedlňovať postup príslušného súdu v konaní, ktoré tak, ako to je v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci, nie je v relevantnej časti obdobia (pozri bod 43 tohto nálezu) po viac ako 15 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené.

IV.C Postup okresného súdu v napadnutom konaní

49. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priesťahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priesťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Za neefektívnu činnosť, ktorá môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd považuje aj nesprávnu, resp. nesústredenú činnosť všeobecného súdu (m. m. II. ÚS 33/99).

50. Z obsahu predloženého spisu ústavný súd zistil, že doterajší priebeh napadnutého konania je poznačený predovšetkým jedným dlhším obdobím absolútnej nečinnosti okresného súdu v trvaní viac ako 4 rokov, a to od augusta 2010, keď okresnému súdu bolo doručené podanie Mestského úradu v Žiline, do októbra 2014, keď sa uskutočnilo nariadené pojednávanie.

51. Kratšie obdobia nečinnosti okresného súdu ústavný súd identifikuje v obdobiach od mája 2007, keď bol spis po zrušení meritórneho rozhodnutia krajským súdom vrátený okresnému súdu na nové rozhodnutie, do novembra 2007, keď sa uskutočnilo pojednávanie,

a od augusta 2008, keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu sťažovateľky, do januára 2009, keď bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu sťažovateľky doručované na vedomie sťažovateľke. Kratším obdobím nečinnosti okresného súdu sa vyznačuje aj obdobie od novembra 2009, keď bol spis vrátený okresnému súdu po zrušení meritórneho rozhodnutia okresného súdu krajským súdom, do augusta 2010, keď bolo okresnému súdu doručené podanie Mestského úradu v Žiline.

52. Celková doba nečinnosti okresného súdu tak predstavuje obdobie takmer 6 rokov.

53. Ako nesústreďený hodnotí ústavný súd postup okresného súdu pri zabezpečovaní a vykonávaní procesných úkonov súvisiacich s riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami podanými sťažovateľkou. Procesné pochybenia okresného súdu spočívajúce v nedostatku záhlavia rozsudku okresného súdu z 18. mája 2006 v časti označenia právneho zástupcu sťažovateľky (spis vrátený okresnému súdu 13. októbra 2006) a v nepriložení originálu plnej moci na zastupovanie sťažovateľky v dovolacom konaní (spis vrátený okresnému súdu 23. februára 2017) spôsobili predĺženie celkovej doby rozhodovania v predmetnej veci. Uvedený postup okresného súdu efektívnym spôsobom nevedol k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky.

54. Ako neefektívny hodnotí ústavný súd aj postup okresného súdu v súvislosti s vykonávaním jeho rozhodovacej činnosti. Zo zrušovacích uznesení krajského súdu z 15. mája 2007 a 30. októbra 2009 vyplýva ako dôvod zrušenia meritórnych rozhodnutí okresného súdu (rozsudok okresného súdu z 18. mája 2006 a rozsudok okresného súdu z 11. marca 2008) porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces pre nedostatočné odôvodnenie odvolacím súdom preskúmaných meritórnych rozhodnutí okresného súdu. Nedostatočnosť odôvodnenia rozsudkov okresného súdu z 18. mája 2006 a 11. marca 2008, resp. odôvodnenie citovaných rozhodnutí okresného súdu spôsobom nezodpovedajúcim kritériám vyplývajúcim z v čase vydávania citovaných rozhodnutí platného a účinného § 157 ods. 2 OSP bránili odvolaciemu súdu preskúmať správnosť záverov obsiahnutých v meritórnych rozhodnutiach okresného súdu. Viacnásobné zrušenie meritórnych rozhodnutí okresného súdu a vrátenie vecí na opätovné konanie a rozhodnutie preto

z dôvodu ústavne nesúladného postupu okresného súdu, a to konkrétne zanedbaním povinnosti okresného súdu svoje meritórne rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodniť, prispelo k celkovému predĺženiu napadnutého konania.

V.

Záver

V.A K bodu 1 výrokovvej časti nálezu

55. Na základe skutočností uvedených v časti IV tohto nálezu ústavný súd dospel k záveru, že nečinnosťou okresného súdu v trvaní takmer 6 rokov a jeho nesústređeným a neefektívnym postupom bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

56. Už len pre úplnosť ústavný súd konštatuje, že v čase rozhodovania ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti sa predmetná vec nachádzala na krajskom súde na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 24. septembra 2015. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a berúc do úvahy viazanosť petitom, v ktorom v znení predloženom sťažovateľkou absentuje uloženie povinnosti okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov, bolo bez právneho dôvodu, aby ústavný súd o príkaze konať bez zbytočných prietáhov v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde rozhodoval.

V.B K bodom 2 a 4 výrokovvej časti nálezu

57. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

58. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

59. Z § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadost'učinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

60. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04). Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

61. Sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 €, ktorú odôvodnila skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 15 tohto nálezu.

62. Pri rozhodovaní o sume primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal aj z doterajšej extrémnej celkovej dĺžky napadnutého konania, ktorá presahuje ku dňu rozhodovania ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti v relevantnej časti obdobie 15 rokov.

63. Vychádzajúc z doterajšej dĺžky napadnutého konania a prihliadajúc na frekvenciu nečinnosti okresného súdu a jeho nesústredenosť a neefektívnosť, ako aj na správanie samotnej sťažovateľky a prihliadajúc aj na predmet napadnutého konania, t. j. čo je pre stranu v spore v stávke, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci existujú dôvody na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 3 000 €. Z uvedených dôvodov

ústavný súd vo veci priznania primeraného finančného zadosťučinenia rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu.

64. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia prevyšujúcej sumu 3 000 € nevyhovel tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

V.C K bodu 3 výrokovej časti nálezu

65. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

66. Sťažovateľka si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním právnu zástupkyňou v celkovej sume 346,26 €.

67. Ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľky náhradu trov konania v ňou požadovanej sume 346,26 € v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2019 v sume 163,33 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2019 v sume 9,80 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje sumu 346,26 €. Vzhľadom na uvedené ústavný súd

vo veci náhrady trov konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

68. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

69. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu